

rup), skøndt han allerede har havt det to Gange.

L. Dahlerup: Jeg har naturligvis ikke villet bestride Hundegasskabens Tilværelse, — det var ikke min Mening, — men, naar man vil forhindre den, synes jeg, at det radicaleste Middel vil være aldeles at udrydde Hundene.

Riis: Alt det, hvad de to ærede Landssthingsmænd ligeoverfor mig (Dahl og Tang) have anført, styrker netop det, jeg først har sagt. Jeg har nemlig sagt, at man ved en forøget Skat aldeles ikke afhjælper de Ulemper og Farer, som man tilsigter at afhjælpe. Jeg har sagt, at ved at forhøje Skatten forringer man efter min Mening aldeles ikke Hundeholdet i Kjøbenhavn; thi den, der har Raad til at betale 2 Rd., kan ogsaa betale 5 Rd. (Dahl: Nei!). Ja, det er temmelig sikkert, det vil i alt Fald ikke i nogen høj Grad formindste Antallet af Hunde, at Skatten forøges. Hvad der tilsigtes, opnaaes ikke ved Lovforslaget. Til at forebygge gale Hundes Bid har jeg paavist to radicale Midler, nemlig enten at slaae alle Hunde ihjel eller at binde dem, — der er ingen anden Vej at gaae, naar der er Fare paaførd; det har viist sig i mange Lande, naar der var Tegn paa Galskaben. De saa Tilfælde, som maaskee have viist sig her, kunne være ængstelige nok; men hvad hjælper det, at man paabyder en Skat for Kjøbenhavns Hunde, naar ikke en radical Cuur træffes over hele Landet? Der er jo vistnok et usforholdsmæssigt Antal Hunde paa enkelte Steder; men, naar man betragter det hele Antal, og gjør en simpel Sammenligning imellem Hundenes og Individernes Antal, saa er det, som sagt, ikke stort at tænke sig 1 Hund paa 26 Individer, og det er jo dog det Høieste, man kan regne. Jeg veed ikke, hvorfor den 5te Landssthingsmand for 9de Kreds (Dahl) vil tage dette Lovudkast i Forsvar, naar han holder det for Die, at det tilsigtede Maal ikke opnaaes. Jeg for min Part kan ikke med min bedste Villie sene nogen Mulighed for, at her tages en Forholdsregel til Bedste for Byen.

Justitsministeren: Det forekommer mig, at det er en synderlig Paastand, den ærede sidste Landssthingsmand fremsætter, nemlig, at den, der betaler 2 Rd. for en Hund, kan ogsaa betale 5 Rd. Tværtimod maa det antages, at, naar Mange krympe sig ved at holde Hund, naar der skal betales 2 Rd., saa ville endnu Flere krympe sig derved, naar der skal betales 5 Rd., og at altsaa Følgen af den forhøiede Afgift maa blive, at Flere indskrænke deres Hundehold. Det er ogsaa en Mening, som navnlig den Autoritet har havt, fra hvem Forslaget hidrører, nemlig Politie-directeuren, der har en Erfaring i det Slags Sager, som ingen Anden, og hvis Erfaring i denne Retning navnlig Justitsministeriet har troet at burde tillægge særdeles Vægt. Naar man skalde følge den ærede Landssthingsmand, tror jeg, at man vilde komme til det Resultat, at der aldeles ikke maatte holdes Hunde i Kjøbenhavn; men det vilde være et saa stort Indgreb i Enhvers Frihed, at Ministeriet ikke kunde gaae ind derpaa. Den ærede Landssthingsmand har anført, at den Foranstaltning, der nu er truffen til at forhindre de farlige Virkninger af omløbende Hunde, synes snarere at virke til Skade end til Gavn. Ja, det kan gjerne være, at den Tvang, der paalægges Hunden ved en Mundkurv, især naar denne ikke er henstigtsmæssigt indrettet, kan virke skadeligt paa Hundens Sundhedstilstand; men det andet Middel, han omtalte, til at fjerne Virkningerne af de mange omløbende Hunde, nemlig at binde dem, vilde virke endnu skadeligere. Det er en Kjendsgjerning, at en Hund, der altid staaer bunden, og som ikke saaer en ganske særdeles omhyggelig Pleie, er langt mere udsat for at blive angreben af Hundegasskab end de løsgaaende Hunde. I detmindste er det en Anskuelse, der er udtalt af Sagkyndige, til hvis Uttringer og Meninger jeg i denne Henseende maa fæste Lid. Det forekommer mig saaledes, at, da man ikke bør gribe til de alleryderligste Midler i denne Sag, men det paa den anden Side maa erkjendes, at der er Anledning til at søge at hævne de befrygtede Ulemper, vil det være rigtigst at gaae videre med det Middel, som man allerede i 1815 begyndte at indføre for